

באילן גדו האילן וקצצו ענפיו וכו'. ברם, עקר שרשיו בארץ השאירו, שהיא ה' הפחתונה, הסתלק הו"י ונשארה ה', ומשום זה שלש משמרות הו"י הלילה, ובכל משמר ומשמר יושב הקדוש ברוך הוא ושואג כארי וכו', ה' של הלילה עליה שואג הקדוש ברוך הוא בשלש משמרות ששם הו"י, שם הו"י הוא ודאי.

ומנין לנו שעקר אדם את האילן והפרי והענפים שלו, ולא נשאר שם אלא השרש שהיא ה' הפחתונה? זהו שכתוב ויאמר לו איכה, כמו שאיכה שנאמר בה איכה ישבה בדר, איך ה' ישבה בדר? בגלל זה התגלגל אדם בשלשת האבות, שהם ענפי האילן והגוף והפרי של האילן, והתפקן מה שעקר, ירד באברם ונטע בו ה', שהיא ענפי האילן, ירד ביצחק ועשה פרי שהוא י' מן יצחק, ירד ביצקב ונטע בו ו' שהוא האילן, שנאמר בו ואלהי יצקב.

אחר כך בא משה שנאמר בו בשגם הוא בשר, שגם זה הבל, והוריד חמשה חמשי תורה, שהיא שרש האילן, והשלים את האילן בשם של יהו"ה, ומשום זה השתלם בו שם יהו"ה, כמו שנאמר ואמרו לי מה שמו מה אמר אליהם, כי יאמרו לא נראה אליך יהו"ה, דלא אבהן לא אתגלי לון, בגין דלא הוה שלים שמא, באבהן לא אתגליא לון, הדא הוא דכתיב (שם ו ג) ושמי יהו"ה לא נודעתי להם, במה דחב אדם אתתקן, ובמה דחב הבל אתתקן, ואתחזר כלא בתקונייה בענפוי בשרשוי בגופיה באיביה, וכלא אשתלים בב"ר דאיהו משה, ב"ר מן בראשית, מה שהיה שת ירדה לשם י' ונעשה שי"ת, ומתחיל בב' שהיא ברכה להוציא

שרשוהי בארעא שבקו, דאיהו ה' תתאה, אסתלק הו"י ואשתאר ה', ובגין דא שלש משמרות הו"י הלילה, ובכל משמר ומשמר יושב הקדוש ברוך הוא ושואג כארי וכו', ה' דהלילה עליה קודשא ברוך הוא שואג בשלש משמרות דתמן הו"י, תמן הו"י איהו ודאי.

ומנא לן דאעקר אדם אילנא ואיבא וענפין דיליה, ולא אשתאר תמן אלא שרשא

דאיהי ה' תתאה, הדא הוא דכתיב (בראשית ג ט) ויאמר לו איכה, פגוונא דאיכה דאתמר ביה (איכה א א) איכה ישבה בדר, איך ה' ישבה בדר, בגין דא אתגלגל אדם בתלת אבהן, דאינון ענפין דאילנא וגופא ואיבא דאילנא, ואתתקן מה דאעקר, נחית באברם ונטע ביה ה' דאיהי ענפין דאילנא, נחית ביצחק ועביד איבא דאיהו י' מן יצחק, נחית ביצקב ונטע ביה ו' דאיהו אילנא, דאתמר ביה ואלהי יצקב.

דבתר אתא משה דאתמר ביה (בראשית ו א) בשגם הוא בשר, שגם זה הבל, ונחית חמשה חומשי תורה, דאיהי שרשא דאילנא, ואשלים אילנא בשמא דיהו"ה, ובגין דא אשתלים ביה שם יהו"ה, פמה דאת אמר (שמות ג יג) ואמרו לי מה שמו מה אמר אליהם, (שם ד א) פי יאמרו לא נראה אליך יהו"ה, דלא אבהן לא אתגלי לון, בגין דלא הוה שלים שמא, באבהן לא אתגליא לון, הדא הוא דכתיב (שם ו ג) ושמי יהו"ה לא נודעתי להם, במה דחב אדם אתתקן, ובמה דחב הבל אתתקן, ואתחזר כלא בתקונייה בענפוי בשרשוי בגופיה באיביה, וכלא אשתלים בב"ר דאיהו משה, ב"ר מן בראשית, מה שהיה שת ירדה לשם י' ונעשה שי"ת, ומתחיל בב' שהיא ברכה להוציא

את הארץ מקללתה, שנאמר ב' ארוה האדמה בעבורך, ואחר ירדה ר' עליה, שהיא ראשית חכמה, וכשקרב להר סיני, ירדה א' מן בראשית, שהיא אנכי, וירד עליה הכתר, שהן האותיות של עשר אמירות, והשתלם האילן בכל התקונים שלו.

אמרו לו: רבי רבי, הרי האילן שלם ביהו"ה, למה ירדה א' מן בראשית? אלא משום שהוא מעין להשקות את האילן, שמשם אלהי"ם מליא"ה מכל תשע הספירות, שהם בכראשית, שש הן שש הספירות, ברא, שלש ספירות העליונות, אלהי"ם היא העשירית מליא"ה מכל התשע, השלמות של כלם, ומשום זה בראשית ברא אלהי"ם, בראשית ברא עם אלהי"ם, את השמים ואת הארץ. באו לנשק אותו ופרח למעלה.

אמר רבי שמעון: חברים, בודאי שהקדוש ברוך הוא הסכים עמנו, שעליונים ותחתונים להיות עמנו בחבור הזה, אשרי הדור שזה התגלה בו, שעתיד כל זה להתחדש על ידי משה בסוף הימים בדור האחרון, לקיים את הפתוב מ"ה ש"היה ה"וא שיהיה, ובו מ'מכון ש'בתו ה'שגית, אשרי העם שפכ"ה לו בגימטריא מש"ה, אשרי העם שיהו"ה אלהיו, שעליו נאמר דור הלך ודור בא, ואין דור פחות מששים רבוא, ועליו נאמר דבר צנה לאלף דור, והתפשטותו היא בכל דור ודור ובכל צדיק וחסד שמתעסק בתורה, עד ששים רבוא, להשלים את כלם מהפגם שלהם, וסוד הדבר - והוא מחלל מפשעונו, שהוא שקול לכלם,

בראשית, מה דהוה שת נחית תמן י' ואתעביד שי"ת, ומתחיל בב' דאיהי ברכה לאפקא ארעא מלווטיא, דאתמר בה (בראשית ג יז) ארוה האדמה בעבורך, ולבתר נחית ר' עליה דאיהי ראשית חכמה, וכד קריב לטורא דסיני נחית א' מן בראשית דאיהי אנכי, ונחית עליה כתר, דאינון אתוון דעשר אמירן, ואשתלים אילנא בכל תקונין דיליה.

אמרו ליה רבי רבי, הא אילנא שלים ביהו"ה, אמאי נחית א' מן בראשית, אלא בגין דאיהו נביעו לאשקאה אילנא, דמתמן אלהי"ם מליא"ה מכל תשע ספיראן, דאינון בבראשית, שית אינון שית ספיראן, ברא תלת ספיראן עלאין, אלהי"ם איהו עשיראה מליא"ה מפלהו תשע, שלימו דכלהו, ובגין דא בראשית ברא אלהי"ם, בראשית ברא עם אלהי"ם, את השמים ואת הארץ, אתו לנשקא ליה פרח לעילא.

אמר רבי שמעון חבריא בודאי קודשא בריך הוא אסתפם עמנא, עלאין ותתאין למהוי בהאי חבורא, זפאה דרא דהאי אתגלייא ביה, דעתיד פולי האי לאתחדשא על ידא דמשה בסוף יומיא בדרא בתראה, לקיימא קרא (קהלת א ט) מ"ה ש"היה ה"וא שיהיה, וביה (דף קיב ע"א) (תהלים לג יד) מ'מכון ש'בתו ה'שגית, (שם קמד טו) אשרי העם שפכ"ה לו בגימטריא מש"ה, אשרי העם שיהו"ה אלהיו, דעליה אתמר (קהלת א ד) דור הולך ודור בא, ולית דור פחות מששים רבוא, ועליה אתמר (תהלים קה ה) דבר צנה לאלף דור, ואתפשטותיה הוא בכל דרא ודרא, בכל צדיק וחסד דמתעסק באורייתא, עד שתין רבוא,

לאשלמא לכלהו מפגימו דלהון, ורזא דמלה (ישעיה נג ה) והוא מחולל